

Bij de promotie van dr. P. Pollux

Dat had vader Bertus nog meegemaakt moeten kunnen hebben: zijn Piet opgeroepen naar de universiteit om er de doctorsbul in ontvangst te nemen. Welke goede ouder droomt daar niet van? Enig vermoeden dat het ooit zo ver zou komen zal hij wel gehad hebben. Het was altijd al een bijzondere jongen. Reeds vanaf het moment, dat hij (om in z'n branche te blijven) uit "de bloemkool" kwam. Dat gebeurde met een gezond overgewicht, zoals de klanten dat graag zien. Hij was meteen al een gulle gave der natuur. Verzot op pap en petatte groeide hij voorspoedig op. Een jongen, die men aan iedereen kon laten zien, en zoals menig ouderpaar zich die gewenst zou hebben. Een jongen, die zichzelf wist te redden op straat, op school en in huis. Voor wie zijn kornuiten ontzag hadden, omdat hij toen al in allerlei situaties het juiste woord wist te vinden, dat (bijna) iedere schermtuseling verbodig maakte.

En kwam het een enkele keer zo ver, dat hij iemand metterdaad moest aanpakken, dan betoonde hij zich grootmoedig. Dan behoefde het slachtoffer slechts om "genade" te smeken om weer op vrije voeten te kunnen komen. Meestal behoefde hij echter slechts gebruik te maken van de taalschat, die ook wat krachtige uitdruk-

beeld, van toepassing gebracht op datgene, wat iemand in het midden poogt te brengen, is voldoende om hem tot zwijgen te brengen. Zo is ook de aanduiding "stommen achtereover" zo'n parel, die uit de volksmond rolt.

Gelijk men van een DOCTOR mag verwachten, volgde hij het onderwijs met vrucht. Met allerlei vruchten zelfs, die hij zelf aankweekte. Vlijt en oplettendheid brachten hem tot de ontdekking, dat er van alles te leren valt zelfs buiten toedoen van juffrouwen en meesters, en waarmee men het leven van zijn medeleerlingen en van zichzelf veraangenamen kan. Zo ontwikkelde hij een brede visie, waarin hij menig een ver achter zich liet. Neem bijvoorbeeld zulk een alledaags verschijnsel als het vertoeven der Duitsers te Venlo. De meesten onzer komen in hun beschouwingen daaromtrent niet veel verder dan wat gemeenplaatsen, welke weinig tot het inzicht in het fenomeen bijdragen. Maar als dr. P.P. alleen al het woord "Pruusse" in de mond neemt, dan beluistert men een weergaloze bekwaamheid in het fenomenologisch illustreren van hun handel, wandel en daarzijn. En vooral ook hun hier-zijn. Zo heeft hij nog menig ander aspect van het leven in de stad Venlo tot da-

de inbraak van een koe in een modewinkel zijn die uitgroeide tot een klucht in diverse bedrijven, maar meestal was het subtieler werk. Dan ging het over de mens, die uiteindelijk door geen koe overtroffen kan worden. Over zulke vertrouwde figuren als "pap", "mam" en de "maedjes", over de ervaringen daarmee en de raadslagen, die men in acht dient te nemen om vooruit te kunnen komen in de wereld.

De jonge doctor heeft aangetoond meer te kunnen dan petatte eten en kool verkopen. Hij is er een met kruim in het hoofd. Van dat heel aparte oerechte Venlose kruim: niks dan ons aller "oozel", waarom - dennoch - gelachen kan worden. Zo van iemand, dan kan van dr. P. Pollux worden gezegd, dat hij daar een gezicht op heeft. Zodanig, dat hij thans de fakkel der wetenschap mag dragen. Terecht heeft de oudste universiteit van Maastricht het zich tot een eer gerekend om hem een doctoraat aan te bieden. De benoeming heeft uiteraard groot opzien gebaard in de groentehandel, in het horecabedrijf en in veilingkringen.

Het geheim van zijn succes heeft hij dezer dagen zelf op de veiling onthuld: „Wie geleerd wil worden, moet vroeg ontstaan”, heeft hij daar ge-